

РЕШЕНИЕ

№ 1206

гр. София, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8895** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК. Образувано е по касационна жалба на Е. Б. С., с ЕГН [ЕГН], чрез адв. К. П. - САК, срещу решение № 3024 от 05.08.2022г. по НАХД № 3778/2022г. на Софийски районен съд, НО, 94-ти състав. С решението изменен Електронен фиш серия К № 3941697 издаден от СДВР, с който на жалбоподателя, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, в частта относно правната квалификация на извършеното нарушение, като го преквалифицирал в такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В останалата част електронният фиш е потвърден.

С касационната жалба се иска от съда да отмени решението на въззивния съд, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила. В тази връзка се сочи, че дадената от АНО правна квалификация по чл. 21, ал. 2 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП не е прецизна и е в противоречие със словесното описание на нарушението в ЕФ. Твърди се, че посоченото нарушение ограничава правата на защита на жалбоподателя, като същото представлява съществено процесуално нарушение. Иска се отмяна на въззивното решение, както и на издадения ЕФ. Претендират се разноски за две

инстанции.

В съдебно заседание касаторът редовно уведомен, не се явява. С представеното писмено становище от адв. К. П. от 16.12.2022г. поддържа жалбата и моли да бъде отменено решението и ЕФ. Претендира разноски за две инстанции по представен списък.

Ответникът – СДВР, чрез юрк. А., оспорва касационната жалба. Представя писмено становище по касационната жалба, в което излага съображения за неоснователността ѝ. Моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

С обжалваното решение № 3024 от 05.08.2022г. по НАХД № 3778/2022г. на Софийски районен съд, НО, 94-ти състав, въззивният съд е изменил Електронен фиш серия К № 3941697 издаден от СДВР, с който на Е. Б. С., на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, в частта относно правната квалификация на извършеното нарушение, като го преквалифицирал в такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В останалата част Електронният фиш е потвърден.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

Решението на Районния съд е законосъобразно. То е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на обжалваното решение. Материалният закон е приложен правилно.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка: Към 03.09.2020г. л.а. марка „А.“, модел „Аб“ с рег. [рег.номер на МПС] бил собственост на „Авточасти Симеонов“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] и с управител жалбоподателят Е. Б. С..

На 03.09.2020 г. в 13:50 ч. жалбоподателят Е. Б. С. управлявал л.а. марка „А.“, модел „Аб“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Авточасти Симеонов“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на територията на [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към Околовръстен път. В пътния участък срещу Стопанство „Врана“ максимално разрешената скорост за движение била 50 км/ч, като била сигнализирана и с пътен знак В-26, но независимо от ограничението жалбоподателят управлявал

лекия автомобил със скорост от 75 км/ч. Нарушението на режима на скоростта било установено с автоматизирано техническо средство с вградено разпознаване на номера и комуникации тип „ARH CAM S1“ с № 117423с7, временно разположено на участък от пътя, което било вписано в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване под № 5126 и било преминало периодична проверка на 01.10.2019 г. със заключението, че съответства на одобрения тип.

На 04.09.2020г. от СДВР бил издаден обжалваният електронен фиш серия К № 3941697, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1 т. 3 от ЗДвП на жалбоподателя била наложена глоба в размер на 100.00 /сто/ лева.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да потвърди електронния фиш, районният съд е приел, че не са допуснати процесуални нарушения и е спазена процедурата по издаването му, както и че от представените доказателства по делото, а именно административната преписка, установяват по безспорен начин фактите от обективната страна на нарушението, за което на законния представител на дружеството - собственик на автомобила, е наложено предвиденото в закона наказание. Съдът е констатирал, че правната квалификация на деянието, несъответства на описаните и доказани обстоятелства и без промяна на същите, е упражнил правомощията си по чл. 63, ал. 2, т. 4 вр. с, ал. 7, т. 1 от ЗАНН като е изменил оспорения електронен фиш като е преквалифицирал нарушението от такова по чл. 21, ал. 2 вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Настоящия касационен състав намира, че в съдебното производство пред СРС не са допуснати нарушения, които да обусловят отмяна на издадения електронен фиш. Касационната инстанция намира въззивното решение за правилно, като при постановяването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно, съобразно установените и приети за безспорни факти по делото, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК следва да се остави в сила. Правните изводи на районния съд са съобразени с доказателствата по делото и приложимите нормативни разпоредби. Съдът е изпълнил задълженията си по чл. 13, ал. 1, чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 2 от НПК за пълно и обективно изследване на всички обстоятелства по релевиращия спор като е събрал относимите за тях доказателствени средства, надлежно е обсъдил и анализирал фактите от значение за спорното право и е извел обосновани изводи, които се възприемат изцяло. Поддържаното в касационната жалба оплакване, съставляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, са неоснователни.

Противоречието с материалния и процесуален закон касаторът свързва с неправилната квалификация на деянието по оспорения електронен фиш като нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21 ал. 1 от ЗДвП. Изложените доводи са поддържани и във въззивното производство и районният съд им е дал подробен отговор в мотивите и с формиращия диспозитив на обжалвания съдебен акт. Видно е, че с постановеното решение е

изменен електронния фиш, като е преквалифицирано нарушението в такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, вместо по чл. 21, ал. 2 вр. с чл. 21 ал. 1 от ЗДвП. При безспорно установените факти, сочещи на движение на ППС, категория В със скорост от 75 км/ч в пътен участък, с разрешена скорост до 50 км/ч, установена и с допълнително поставен знак В- 26, в комбинация с пътен знак А-24 се следва обвинение за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Това е така тъй като разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, императивно въвежда забрана за превишаване на допустимите скорости при управление на МПС и нарушението и представлява административно нарушение. Именно това е правното основание, на което следва да се издаде електронният фиш. Нормата на чл. 21, ал. 2 от закона определя задължение, чиито адресат не е водач на МПС, а вменява задължение към съответните административните органи, надлежно - да се обозначат местата, в които стойността на скоростта, която е максимално допустима е различна от установената по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. По делото безспорно е установено, че в конкретния случай, за участъка срещу Стопанство „Врана“ са налице пълно съответствие на общото правило за ограничение на скоростта и поставения обозначителен знак, а именно 50 км/ч, като и в двата случая скоростта е била превишена. Въз основа на данните по административната преписка и установеното от техническо средство с вградено разпознаване на номера и комуникации тип „ARH CAM S1“ с № 117423с7, временно разположено на участък от пътя, административният орган правилно е наложил предвидената в закона санкция и е определил нейния размер. Следва да се посочи, че, от съдържанието на електронния фиш е видно, че са описани фактически обстоятелства, относими към състава на нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, а приложената санкционна норма по чл. 182, ал. 2, т. 2 от ЗДвП предвижда еднакво наказание и в двете хипотези на нарушения по чл. 21 от ЗДвП.

Горното в съвкупност, обосновава изводи за законосъобразно упражнено правомощие по чл. 63, ал. 2, т. 4 вр. с, ал. 7, т. 1 от ЗАНН от въззивния съд. Налице са предпоставките, предвидени в цитираните процесуални норми за изменение на електронния фиш, когато се налага да се приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В случая изменението на ЕФ е във връзка с преквалифициране на деянието като такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, което сочи на правилно приложение на закона от въззивната съдебна инстанция. Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, направеното искане за присъждане на разноски от страна на касатора се явява неоснователно.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.

63д, ал. 3 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова към определения от закона минимум.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав,
РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3024 от 05.08.2022г. по НАХД № 3778/2022г. на
Софийски районен съд, НО, 94-ти състав.

ОСЪЖДА Е. Б. С., с ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР юрисконсултско
възнаграждение в размер на 80,00 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.